C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\Nová složka (2)\Sterling_Bruce-Zapustene_zahrady.pdb

PDB Name: Zapuštěné zahrady
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXt
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 31.3.2007
Modification Date: 31.3.2007
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Bruce Sterling - Zapuštěné zahrady

(Sunken Gardens)

Mirasolin krauler plavně klusal pustinami Mare Hadriaticum, pod bouřlivou marsovskou oblohou. Na hranicích troposféry se kroutily kondenzační pásy, jako nějaké špinavé stříkance na bledě šeříkovém podkladu. Mirasol pozorovala větrné hrátky přes mřížkované sklo řídící kabiny. Její upravený mozek navrhoval pro vznikající obrazce jedno pojmenování za druhým: hnízdo hadů, sítě tmavých úhořů, mapy černých tepen.
Již od rána pavouk povlovně klesal do Hellas Planitia a atmosférický tlak stoupal. Mars ležel jako horečkou zachvácený pacient pod tlustou vzduchovou peřinou a potil ze sebe podpovrchový led.
Na obzoru, pod přetrvávajícími čmáranicemi kondenzačních pásů, výbušně narostly kovadliny bouřkových mračen.
Pro Mirasol byla kotlina něco zvláštního. Její skupina, Patternisté, dostala přidělen amortizační tábor v severní části Syrtis Major. Větry dosahující rychlosti dvou set mil za hodinu tam nebyly ničím neobvyklým a jejich natlakovaný tábor již třikrát zasypaly postupující duny.
Trvalo jí osm dní bez přestávky, než dorazila na rovník.
Královská frakce jí shora pomáhala s navigací. Jejich orbitální městský stát, Terraformační komplex, tvořil svazek monitorovacích satelitů. Královští jí svou nápomocností dávali najevo, že ji pečlivě sledují.
Krauler se kolébal, jak se na svých šesti krumpáčovitých nohách škrábal dolů po svazích deflační jámy. Mirasol nenadále zahlédla ve skle odraz vlastní tváře, bledé a napjaté, s tmavýma očima, zasněně ponořenýma do sebe. Byla hladká, anonymně krásná, jak bylo u geneticky přetvořených obvyklé. Prsty s okousanými nehty si protřela oči.
Západním směrem, vysoko nad zemí, se proud vzduchem roznášené půdy stočil stranou a odhalil Žebřík, obrovské kotevní lano Terraformačního komplexu.
Tam, kam už větry nedosahovaly, se kabel ztrácel z dohledu, mizel pod kovovým třpytem Komplexu, který se nezaujatě pohupoval na oběžné dráze.
Mirasol vzhlížela k orbitálnímu městu se znepokojivou směsicí závisti, strachu a úcty. Ještě nikdy nebyla tak blízko Komplexu ani veledůležitého Žebříku, který jej spojoval s povrchem Marsu. Stejně jako většina příslušníků mladší generace jejich skupiny nikdy ve vesmíru nebyla. Královští si dávali záležet, aby její frakce zůstávala v syrtisském amortizačním táboře jako v karanténě.
Život se na Marsu neuchytil snadno. Sto let bombardovali Královští z Terraformačního komplexu povrch planety obrovskými kusy ledu. Tato planetárně inženýrská operace byla nejsmělejším, nejopovážlivějším a nejúspěšnějším podnikem, který člověk ve vesmíru uskutečnil.
Drtivé dopady vykousaly do kůry Marsu obrovské krátery a vyvrhly do řídké marsovské atmosféry tuny prachu a páry. Když se zvýšila teplota, s burácením si prorazily cestu pod povrchem pohřbené oceány z marsovského permafrostu. Zůstala po nich síť rozervaných pustin a obrovské plochy provlhlého bahna, hladké a jalové jako televize. Na těchto širých pláních dočasných jezer a na ledem obalených stěnách koryt, útesů a kalder se uchytily přenesené lišejníky a hltavě se vrhly do života. Na rovinách Eridanie, ve zkroucených megakaňonech Coprates Planitia, ve vlhkých a ledových oblastech zmenšujících se pólů, všude tam pokryly zem obrovské, dravé koberce jejích zkázonosných porostů – těžká pohroma pro anorganický svět.
Jak terraformační projekt postupoval, rostla také moc Terraformačního komplexu.
Jako neutrální bod ve válkách lidských frakcí měl T-K klíčový význam pro finančníky a bankéře všech vyznání. Dokonce i mimozemští Investoři, neskutečně bohatí, kosmem létající plazi, brzy zjistili, že T-K má své výhody a převzali nad ním patronát.
A jak rostla moc občanů T-K, Královských, menší skupiny slábly a dostávaly se pod jejich vliv. Mars byl plný zkrachovalých frakcí, které plutokrati z T-K uvrhli do finančního zajetí a nechali převézt na povrch Marsu. Přesídlenci, kteří ve vesmíru neuspěli, se z milosti Královských stali ekology zapuštěných zahrad. Desítky frakcí byly uzavřeny do ponurých amortizačních táborů, navzájem izolovaných, kde byl jejich život zredukován do podmínek bezútěšné střídmosti.
A vizionářští Královští dokázali svou moc dobře využít. Frakce se ocitly v pasti tajemné bioestetiky posthumanistické filozofie, pod neustálým rozvratným tlakem ze strany královského vysílání, královské ideologie a královské kultury. Postupem času bude i ta nejzatvrzelejší frakce zlomena a vstřebána kulturním krevním řečištěm T-K. Členové frakcí

budou moci opustit amortizační tábory a odcestovat po Žebříku nahoru.
Nejdřív se však budou muset osvědčit. Patternisté čekali na svou šanci léta. Konečně se naskytla, v podobě soutěže v Ibisím kráteru, ekologické bitvy frakcí, která vítězi zaručí právo na královský statut. Šest frakcí vyslalo své přeborníky do starého kráteru Ibis, vyzbrojené nejlepšími biotechnologiemi svých skupin. Bude to válka o zapuštěné zahrady, v níž cenou pro vítěze bude Žebřík.
Mirasolin krauler se pustil vodou vymletou roklí, aby překonal chaotický terén tvořený kamenitým permafrostem, rozlámaným krasovými útvary a propadlinami. Po dvou i hodinách rokle najednou skončila. Před Mirasol vyrostla hora mohutných skalních desek a balvanů, některých sklovitě lesklých horninou přetavenou při dopadu, některých porostlých lišejníkem.
Ve chvíli, kdy krauler začal svah zdolávat, vyšlo slunce a Mirasol spatřila vnější okraj kráteru, na němž se mozaikovitě střídala zeleň lišejníků s oslnivou bělostí sněhu.
Hodnoty kyslíku vytrvale stoupaly. Po teplém, vlhkém vzduchu, který slintaly rty kráteru, zůstávaly ledové plivance. Půl milionu tun vážící asteroid ze Saturnových prstenců sem dopadl rychlostí patnácti kilometrů za sekundu. Ale nyní již dvě století ohlodávaly okraje kráteru deště, plazící se ledovce a lišejníky, atak byly otevřené okraje rány propadlé a zjizvené.
Krauler se propracovával rýhovaným zářezem, který tam po sobě zanechal ledovec. Korytem se s kvílením prohánělstudený vysokohorský vítr. V místech obnažených ledových žil se držely bujné porosty lišejníku.
V některých horninách byly pruhy sedimentů ze starých marsovských moří. Náraz je vytrhl a obrátil naruby.
Byla zima, což bylo v zapuštěných zahradách období úklidu. Zrádná suť na okraji kráteru byla slepena zmrzlým bahnem. Krauler narazil na patu ledovce a vyškrábal se nahoru na led. Holý svah byl žilkován zimním sněhem a prachem navátým letními bouřemi, uloženými na sobě ve stovkách červenobílých vrstev. S postupem let se žilky zvlnily a zkrabatily, jak ledovec tekl.
Mirasol dosáhla hřebene. Krauler se jako pavouk rozběhl po zasněženém okraji kráteru. Dole, v osm kilometrů hlubokém kráteru, vytvarovaném jako mísa, ležel převalující se oceán vzduchu.
Mirasol třeštila oči. Uvnitř této gigantické vzduchové jámy, dvacet kilometrů široké, přetržený kruh dešťových mraků vláčel tmavé sukně po podlaze tanečního sálu v podobě čočkovitého moře jako vévodkyně při čtverylce.
Husté lesy zelenožlutých manglí lemovaly mělkou nádrž a beze zbytku zabíraly roztříštěné ostrovy uprostřed. Stromy jako by někdo pokropil tečkami jasně červených ibisů. Hejno těchto ptáků znenadání roztáhlo jestřábovitá křídla, vzneslo se a v počtu nesčetných milionů se rozlétlo po kráteru. Nevkusnost a troufalost této ekologické koncepce, její hrubá, prvoplánovitá vitalita, ji vyděsily. A to přišla zničit. Při tom pomyšlení zesmutněla. Potom si připomněla léta lichocení královským učitelům a spolupráce s nimi na zničení vlastní kultury. Když se naskytla šance na Žebřík, byla vybrána ona. Připomněla si své cíle a své protivníky a smutek zaplašila.
Dějiny lidstva ve vesmíru byly dlouhým eposem o ambicích a soupeření. Vesmírné kolonie od prvopočátku usilovaly o soběstačnost a brzy svá pouta s vyčerpanou zemí zpřetrhaly. Nezávislé systémy vytvářející podmínky pro život je vybavily mentalitou městských států. V přetopené atmosféře o'neillů vykvetly podivné ideologie, odtrženecké skupiny nebyly ničím neobvyklým.
Vesmír byl příliš velký na to, aby se dal uhlídat. Průkopnické elity ve svém vzepětí okázale pohrdaly každým, kdo by je chtěl na cestě za neobvyklými technologiemi zastavit. Pochod, jímž se věda ubírala, se znenadání změnil v šílený, zbrklý hon. Nové vědy a technologie rozbily vlnami budoucího šoku celá společenstva.
Rozbité kultury se pospojovaly do frakcí, navzájem tak důkladně odcizených, že se jim říkalo lidstvo pouze proto, že se lepší termín nepodařilo najít. Například Tvární převzali vládu nad vlastní genetikou a prudkou, umělou evolucí dali lidstvu vale. Jejich rivalové, Mechanisté, nahradili tkáně nejmodernějšími protézami.
Skupina, z níž pocházela Mirasol, Patternisté, byla frakcí odtrženou od Tvárných.
Patternisté se specializovali na mozkovou asymetrii. Značně rozvinutá pravá mozková hemisféra jim umožňovala vysoký stupeň intuitivnosti, obdarovala je metaforami, paralelami a náhlými skoky v úrovni poznání. Vynalézavý duch a pohotový, nepředvídatelný génius jim zpočátku dávaly v konkurenci s ostatními náskok. Ale ruku v ruce s těmito výhodami přišly závažné slabiny: autismus, amnetické stavy, paranoia. Struktury souvislostí – patterny – se vymkly kontrole a staly se groteskními pavučinami představ.
Tyto handicapy způsobily, že jejich kolonie ztratila sílu. Odvětví, v nichž Patternisté vynikali, upadla a jejich průmysloví konkurenti je předstihli. Konkurenční boj se vyostřil. Kartely Tvárných a Mechanistů udělaly z obchodní činnosti něco na způsob endemického boje. Patternistický hazard nevyšel, a tak jim jednoho dne celý habitat pod nohama skoupili královští plutokrati. Svým způsobem to byla laskavost. Královští byli přívětiví a pyšnili se, jak dokážou uprchlíky a zkrachovance odjinud přejímat.
Sami Královští byli původně odpadlíci a disidenti. Posthumanistická filozofie jim dala morální sílu a vemlouvavou jistotu k ovládání a vstřebávání okrajových skupin lidstva. Navíc měli podporu Investorů, kteří vládli obrovským bohatstvím a tajnými technologiemi umožňujícími mezihvězdné lety.
Radar krauleru upozornil Mirasol na přítomnost pozemního vozidla konkurenční frakce. Předklonila se v křesle a vyvolala na obrazovku jeho obraz. Byla to koule s boulemi na povrchu, nejistě balancující na čtyřech dlouhých, vytáhlých nohách. Její silueta rýsující se na obzoru se nějaký čas kolébavě pohybovala po protějším okraji kráteru a pak zmizela na vnějším svahu pod ním.
Mirasol přemýšlela, jestli náhodou nepodvádí. Sama byla v pokušení nějaký ten podvod zkusit – vyhodit na svah pár zmrazených dávek aerobních bakterií nebo několik desítek kapslí s hmyzími vajíčky – ale bála se monitorů, kterými inspektoři T-K sledovali situaci z oběžné dráhy. V sázce bylo příliš mnoho – nejen její kariéra, ale také budoucnost celé její frakce, zoufale a bez peněz živořící ve studeném amortizačním táboře. Říkalo se, že vládce T-K, posthumánní bytost

nazývaná Humří Král, bude na soutěž osobně dohlížet. Selhat před jeho černým, roztěkaným zrakem by byla hrůza.
Na vnějším svahu kráteru pod ní se objevilo druhé konkurenční vozidlo. Kymácelo se a klouzalo s neskutečnou, útočnou elegancí. Dlouhý, ohebný trup vozidla se při pohybu kroutil a svíjel jako chřestýš. Mohutná lesklá hlava trčela vzhůru jako fasetová zrcadlová koule.
Cesty obou protivníků se sbíhaly ke shromaždišti, kde měla šestice soupeřů obdržet závěrečné instrukce od královského poradce. Mirasol vyrazila vpřed.

Když na obrazovce před Mirasol poprvé naskočil obraz tábora, ohromilo ji to. Tábor byl obrovský a absurdně složitý: panelové kupole a barevné minarety z drogového snu, trůnící v lišejníkem porostlé poušti jako nějaký zapomenutý lustr. Tak vypadal tábor pro Královské.
Tady se budou zdržovat porotci a odborníci z Bioumění, kteří budou sledovat, jak mezi sebou nově vysazené ekosystémy zápasí o to, kdo s koho.
Hermetická vrata do tábora obklopovala leskle zelená houština lišejníků, jak porosty hodovaly na unikající vlhkosti. Mirasol provedla krauler zívajícími vraty dovnitř a zaparkovala jej v garáži. Robotičtí mechanici již uvnitř drhli a leštili stočené stometrové hadí vozidlo a lesklé černé břicho osminohého krauleru. Černý krauler stál shrbeně a kabinu s periskopem měl svěšenou, jako by se připravoval zaútočit.
Pach prachu a mastnoty uvnitř garáže přebíjely květinové vůně. Mirasol nechala mechaniky dělat svou práci a toporně odkráčela dlouhou chodbou. Snažila se uvolnit křeče v zádech a v ramenou. Mřížované dveře se před ní rozpadly na jednotlivá vlákna a po jejím průchodu se opět scelily.
Ocitla se v jídelně, kterou se rozléhalo cinkání a řinčení vysokých, opakovaných tónů královské hudby. Stěny byly obloženy vysokými obrazovkami, které ukazovaly překvapivě krásné zahradní scenérie. Houbovitě vyhlížející automat, jemuž organometalický plášť a nízká, usměvavá hlava dodávaly napuchlý a téměř nemocný zjev, ji dovedl až ke křeslu.
Mirasol se posadila a zabořila kolena do silného bílého ubrusu. U stolu bylo sedm míst. Vysoké křeslo královského poradce stálo v čele stolu. Mirasol si z místa, které jí určili, udělala jasnou představu o svém postavení. Seděla na opačném konci stolu, nalevo od poradce.
Dva její soupeři již seděli na místech. Jedním byl vysoký, rusovlasý Tvárný s dlouhými, tenkými pažemi. Ostré rysy tváře a třpytivé, znepokojené oči mu dodávaly nevrlý ptačí zjev. Druhým byl zakaboněný, přísný Mechanista s protetickými pažemi a polovojenskou blůzou, označenou na ramenou symbolem červených přesýpacích hodin.
Mirasol si své dva soupeře mlčky, úkosem prohlížela. Stejně jako ona byli oba mladí. Královští upřednostňovali mládí a vybízeli zajaté frakce k prudkému zvýšení svých početních stavů.
Tato strategie chytře rozvracela starou gardu každé frakce přílivem vlastních potomků, od narození očkovaných kulturou Královských.
Ptačí muž, kterému místo hned vedle poradce viditelně nebylo příjemné, vypadal, jako by chtěl něco říct, ale neodvažoval se. Pirátský Mechan seděl a prohlížel si umělé ruce, s ušima ucpanýma sluchátky.
U každého místa, kde bylo prostřeno, ležela tuba s alkoholem. Královští, kteří byli z oběžné dráhy zvyklí na beztížný stav, používali tuby běžně. Jejich přítomnost byla zároveň výsadou a ponížením.
Dveře se opět třepetavě rozlétly a dovnitř vtrhli dva další konkurenti, téměř jako by závodili. Prvním byl těstovitý Mechan, zatím nepřivyklý gravitaci, jemuž ochablé končetiny podpírala mimokosterní konstrukce. Druhým byla těžce zmutovaná Tvárná, jejíž trvale ohnuté nohy končily chápavýma rukama. Nožní ruce měla ověšeny silnými kroužky, které o sebe cinkaly, když se kolébala přes parketovou podlahu.
Žena s podivnýma nohama se posadila naproti ptačímu muži. Začali spolu nesouvisle rozmlouvat jazykem, kterému nikdo z ostatních nerozuměl. Muž se zpevňující kostrou ležel v křesle naproti Mirasol, slyšitelně lapal po dechu a očividně měl bolesti. Jeho plastové oční bulvy vypadaly prázdně, jako by to byly kusy skla. Utrpení, které mu působila gravitace, svědčilo o tom, že je na Marsu krátce, a jeho účast v soutěži znamenala, že jeho frakce má vliv. Mirasol se z něho dělalo špatně.
Nemohla se zbavit tíživého pocitu, že je v pasti. Její konkurenti jako by vším křičeli do světa, jak moc si nezaslouží přežít. Vypadali nervózně, hladově, jako vyhládlí lidé ve člunu, kteří s utajovanou nedočkavostí čekají, až zemře první.
Zahlédla v oblině lžíce vlastní odraz a najednou si uvědomila, jak musí ostatním připadat ona. Intuitivní pravé polovině jejího mozku nestačila lidská omezení, takže jí deformovala lebku. Měla nevýrazně hezkou tvář, jak se na její genetické dědictví patřilo, ale cítila tísnivou napjatost svého výrazu. Její tělo vypadalo v prošívané pilotské vestě, šedohnědé výstrojní blůze a kalhotách neforemně. Konečky prstů měla okousané do masa. Viděla v sobě podivínskou, poraženou auru starší generace své frakce, těch, kteří to zkusili v obrovském světě kosmu a neuspěli, a nenáviděla se za to.
Stále ještě čekali na šestého soutěžícího, když se dunivá hudba vzepjala do nenadálého crescenda a dorazila královská poradkyně. Jmenovala se Arkádie Sorientiová, začleněná. Byla členkou vládnoucí oligarchie T-K. Roztrhujícími se dveřmi se prokolébala opatrným krokem ženy, která na gravitaci není zvyklá.
Měla na sobě oděv v investorském stylu, odpovídající postavení vysokého diplomata. Královští byli na svá pouta s mimozemskými Investory pyšní, neboť za své nezměrné bohatství vděčili právě patronaci ze strany Investorů. Po kolena vysoké holínky, které měla Serientiová na nohou, měly falešné ptačí prsty, šupinaté stejně jako kůže Investorů. Oblečena byla v silné, drahokamy zdobené sukni ze zlatých šňůrek, a tuhý, slavnostní kabátek s vyšívanými manžetami. Silný límec jí za hlavou vytvářel obloukovitě vyklenuté, barevné okruží. Plavé vlasy měla propleteny tak, že vytvářely složitou kresbu připomínající počítačové schéma. Pleť na holých nohou byla lesklá a hladká, jako by čerstvě nalakovaná. Oční víčka se jí leskla měkkými plazími pastelovými odstíny.
Jeden ze dvou osobních servorobotů pomohl své paní usednout. Sorientiová se čiperně předklonila a propletla prsty drobných, elegantních rukou, tak ověšených prstýnky a náramky, že vypadaly jako blyštivé rukavice. „Doufám, že vás

potěšilo, že jste si mohli přátelsky popovídat," prohlásila mile, jako by něco takového bylo možné. „Omlouvám se, ale zpozdila jsem se. Šestý účastník se k nám nepřipojí."
Na vysvětlení už nedošlo. Královští ze zásady nedělali publicitu svým činům, které mohly být chápány jako trest. V pohledech soupeřů, střídavě zaskočených nebo chladně vypočítavých, se zračilo, že myslí na nejhorší.
Oba podsaditi servoroboti kroužili kolem stolu a z táců posazených na svých měkkých hlavách servírovali jednotlivé chody. Soupeři se začali nervózně nimrat v talířích.
Na obrazovce za poradkyní se objevila schematická mapa Ibisího kráteru. „Všimněte si, prosím, upravených hraničních čar," řekla Sorientiová. „Doufám, že se všichni, jak tady sedíte, vyvarujete vstupovat na cizí území – nejen fyzicky, ale také biologicky." Vážně se na ně zadívala. „Někteří z vás se možná chystají použít herbicidy. Je to dovoleno, ale rozšíření postřiku mimo hranice vašeho sektoru je považováno za přestupek. Vytvořit bakteriologický základ je křehké umění. Rozšiřování zacílených choroboplodných organismů je hrubé porušení etiky. Mějte na paměti, prosím, že činnost, kterou zde vyvíjíte, znamená narušení něčeho, co by v ideálních podmínkách měl být přirozený proces. Proto fáze biotické setby potrvá pouze dvanáct hodin. Stabilizace nové úrovně složitosti pak nastane bez jakéhokoli dalšího zásahu. Vystříhejte se zveličování své úlohy a omezte se na svou hlavní roli, a tou je být katalyzátorem."
Sorientiová mluvila vážně a slavnostně. Mirasol si prohlížela obrazovku a s nemalým uspokojením zaznamenala, že její území se zvětšilo.
Při pohledu shora měla kruhovitost kráteru vážné vady na kráse.
V sektoru, který dostala Mirasol, v jižním, bylo vidět dlouhou, zploštělou jizvu, jak se stěna kráteru zbortila a sesula se do jámy. Jednoduchý ekosystém se rychle vzpamatoval, a tak už nejnižší svahy sesuvu věnčily girlandy manglových stromů. Horní svahy nahlodávaly lišejníky a ledovce.
Šestý sektor byl zrušen. Mirasolin podíl představoval téměř dvacet čtverečních kilometrů nového území.
Ekosystém její frakce tak dostane víc prostoru, aby se uchytil, než zápas na život a na smrt propukne naplno.
Nebyla to první soutěž tohoto druhu. Královští je pořádali již desítky let jako objektivní zkoušku dovednosti soupeřících skupin. Pomáhalo jim to uskutečňovat politiku podle hesla rozděl a panuj, když jednotlivé frakce štvali proti sobě.
V budoucích stoletích, až se Mars stane pro život pohostinnějším, se zahrady převalí přes stěny kráterů a rozšíří se po povrchu. Mars se promění v džungli, v níž si to spolu rozdají kultury různého původu. Pro Královské byly tyto soutěže simulacemi budoucnosti, které pozorně sledovali.
Zároveň dávaly soutěže frakcím motivaci. Ekologické vědy, pobízeny zahradními válkami, učinily obrovský krok vpřed. S rozvojem vědy a vkusu se již mnohé nejstarší krátery staly z ekoestetického hlediska závadnými.
Ibisí kráter byl raným, barbarským experimentem. Frakce, která jej vytvořila, již dávno zanikla a její výtvor byl nyní považován za nevkusný.
Každá skupina, která se zahradničení věnovala, tábořila vedle vlastního kráteru a snažila se jej oživit. Ale soutěže byly zkratkou cesty k Žebříku. Zhmotněné filozofie a vlohy soupeřů sváděly v zastoupení boj o to, kdo s koho. Sinusoidovité křivky růstu, vzestupy a pády rozmachu a zániku pochodovaly po monitorech královských posuzovatelů jako burzovní zprávy. Složitý souboj byl posuzován ze všech možných hledisek: technického, filozofického, biologického a estetického. Vítězové opustili své tábory, aby se mohli podílet na bohatství a moci Královských. Bloudili drahokamy vykládanými chodbami T-K, vychutnávali vymoženosti, které nutně přinášel: prodloužení délky života, společenské tituly, kosmopolitní toleranci a mezihvězdnou ochrannou ruku Investorů.

Když se nad krajinou rozklenul rudý úsvit, pětice byla rozestavena kolem Ibisího kráteru a čekala na signál. Byl klidný den, čistotu oblohy kazilo jen několik vzdálených kondenzačních pásů. Mirasol sledovala, jak narůžovělé sluneční světlo slézá po vnitřní straně západní stěny kráteru. V manglových houštinách se začínali probouzet ptáci.
Mirasol napjatě čekala. Zaujala pozici na horních svazích holé suti nahrnuté sesuvem. Radar jí ukazoval soupeře, rozmístěné kolem vnitřních svahů: nalevo od ní vozidlo ve tvaru přesýpacích hodin a had s hlavou ve tvaru drahokamu; napravo kudlanka a koule na chůdách.
Signál přišel nenadále jako blesk: z oběžné dráhy slétl ledový meteor a zanechal za sebou chocholovitý oblak ztracené páry. Mirasol vyrazila vpřed.
Strategií Patternistů bylo zaměřit se na horní svahy a lavinovou suť, okrajovou skulinu, v níž chtěli excelovat. Jejich studený kráter v Syrtis Major jim umožnil stát se odborníky na vysokohorské druhy. Doufali, že nyní tento potenciál využijí. Dlouhý svah sesuvu, čnící vysoko nad hladinu moře, se měl stát jejich mocenskou základnou. Krauler kolébavě scházel dolů a rozstřikoval kolem sebe jemnou mlhu lichenofágních bakterií.
Vzduch byl najednou plný ptáků. Na druhé straně kráteru koule na chůdách seběhla ke břehu a začala pustošit manglový porost. Jemné obláčky kouře prozrazovaly krájející paprsek silného laseru.
Ptáci prudce vzlétali v celých hejnech, opouštěli hnízda, kroužili a vyděšeně se spouštěli dolů. Zpočátku bylo jejich frenetický křik slyšet jako vysoký šepot. Pak, když se strach rozšířil, se křik začal vracet v několikanásobných ozvěnách a sílit do šíleného příboje bolesti. Ve vzduchu kráteru, ohřátém svítáním, se miliony šarlatových prachových zrnek vznášely, kroužily a slévaly jako kapky krve ve stavu beztíže.
Mirasol rozsévala semena vysokohorských skalniček. Krauler scházel po suťovém jazyku a vystříkával skuliny a rozsedliny umělým hnojivem. Vyvracela balvany a po hrstkách vypouštěla bezobratlé živočichy: hlístice, roztoče, stínky, upravené mnohonožky. Rozstřikovala po kamenech želatinu, aby se měli čím živit, než se uchytí mechy a přesličky.
Z vřeštění ptáků šel strach. Ostatní frakce se zatím plácaly v bahně dole na úrovni moře, rozsévaly spoušť, ničily manglové stromy, aby se jejich výtvory mohly uchytit. Velký had se kroutil a proplétal houštinou, zauzloval se a za

kořeny vytrhoval pásy manglí. Právě když se Mirasol dívala, vršek jeho fasetové hlavy pukl a vypustil mračno netopýrů.
Kudlankovitý krauler metodicky obcházel hranice svého sektoru, a svými pilovitými předními končetinami dělal ze všeho před sebou třísky. Krauler v podobě přesýpacích hodin pročesával svůj sektor a zanechával za sebou bahnitou síť vypálených oblastí. Za ním stoupala stěna dýmu.
Byl to smělý manévr. Sterilizace sektoru ohněm mohla poskytnout novému biomu malou výhodu. Když nastoupila exponenciální tempa růstu, i malá injekce mohla mít klíčový význam. Jenže Ibisí kráter byl uzavřený systém. S ohněm se muselo opatrně. V prohlubni víc vzduchu nebylo.
Mirasol se tvrdošíjně věnovala svému. Další byly na řadě hmyzí druhy. Často bývaly opomíjeny kvůli velkým mořským tvorům nebo tělnatým dravcům, ale z hlediska biomasy, gram ke gramu, mohl být hmyz tím, co na svou stranu strhne vítězství. Odpálila jedno pouzdro dolů na břeh, kde se rozpadlo a vypustilo vodní termity. Odsouvala stranou ploché kamenné desky a kladla pod jejich sluncem vyhřáté plochy schránky s vajíčky. Vypustila hejno listožravých mušek, jejichž maličká těla byla napěchovaná bakteriemi. Uvnitř trupu kraulem byly jednotlivé automatické zásobníky postupně rozmrazovány a vystřelovány hubicemi, shazovány otvory ve dně nebo sázeny do jam hloubených krumpáčovitýma nohama.
Každá frakce dávala vzniknout potenciálnímu světu. Kudlanka vypustila nedaleko od břehu párek tvorů, kteří vypadali jako obří černé větroně. Létali mračny ibisů a otevírali velké tlamy jak síta. Na ostrovech uprostřed kráterového jezera šplhali po skalách šupinatí mroži a vyfukovali páru. Koule na chůdách zakládala na troskách manglí nový sad. Had si vlezl do vody a jeho fasetovitá hlava za sebou nechávala vlny ve tvaru V.
V sektoru přesýpacích hodin dál stoupal k nebi dým. Požáry se šířily a pavouk horečně pobíhal sítí svých zón. Mirasol vypouštěla hejna svišťů a skalních veverek, a přitom sledovala pohyb dýmu.
Stala se chyba. Jak zakouřený vzduch tryskal ve slabé marsovské gravitaci vzhůru, z výšek vtrhla na uprázdněné místo údolní vichřice přinášející chladný vzduch. Mangle se prudce rozhořely. Potrhané sítě hořících větví vyletovaly do vzduchu.
Pavouk se vrhal do plamenů, tloukl do nich a zadupával je. Mirasol se smála a představovala si, jak se v databankách posuzovatelů hromadí záporné body. Svahy jejího sesuvu byly před ohněm v bezpečí. Nebylo tam nic, co by mohlo shořet.
Hejno ibisů se zformovalo do obrovského prstence kroužícího nad břehem. Narušenými šiky se míhaly temné siluety létajících dravců. Dlouhý chvost páry po meteoru se začal kroutit a trhat. Nevlídný vítr sílil.
Požár se rozpoutal také v sektoru hada. Had zatím plaval v kalných jezerních vodách, obklopený žoky sytě zelených chaluh. Než si jeho řidič stačil všimnout, že se něco děje, oheň již s hukotem stravoval velkou hromadu zbytků vegetace, kterou zanechal na břehu. Nezůstalo již nic, co by mohlo vítr brzdit. Po svahu zbaveném porostu proudil vzduch dolů. Sloup kouře se valil a kroutil, jeho černá mračna sršela jiskrami.
Jedno hejno ibisů se vrhlo do mračna. Vylétla jich z něj jen hrstka a někteří viditelně hořeli. Mirasol začala pociťovat strach. Když kouř vyšplhal k okraji kráteru, ochladil se a začal padat směrem dolů a ven. Vznikal vertikální vír, torus horkého dýmu a studeného větru.
Krauler rozhazoval seno plné semen pro trpasličí horské kozy. Těsně před ní spadl z nebe ibis, kterému na krku visel jakýsi tmavý, svíjející se tvor, samé drápy a zuby. Přidala rychlost a dravce rozmačkala, potom zastavila a nesoustředěně se rozhlédla po kráteru.
Požáry se šířily nepřirozenou rychlostí. Malé obláčky kouře stoupaly z desítky míst a s neskutečnou přesností postihovaly velké hromady dřeva. Její upravený mozek pátral po nějakém systému. Požáry, které se rozhořívaly v sektoru kudlanky, byly o mnoho dál, než kam mohly dolétnout jakékoli padající zbytky.
V oblasti pavouka plameny přeskočily ochranné průseky, aniž by po sobě zanechaly stopu. Měla pocit, že něco není v pořádku, že je v tom nějaká záhada, jako by zkáza měla nějakou vlastní sílu, zběsilou synergii, požírající samu sebe.
Obraz požáru se rozšířil do hltavého srpku. Mirasol cítila hrůzu, jak se jí situace vymyká z rukou – potem provázený strach, jaký budí v orbitálovi sykot unikajícího vzduchu, nebo pocit sebevraha při prvním výtrysku jasné krve.
Do hodiny se nad zahradou rozpoutal hurikán žhavé zkázy. Husté sloupy dýmu se na hranicích pokleslé zahradní troposféry zploštily jako bouřkové mraky. Jiskrami sršící šedivý mrak, z něhož se místo deště sypal popel, začal pomalu obtáčet celý kráter. Vřeštící ptáci, kteří pod ohavným torem kroužili, padli po desítkách, po stovkách k zemi. Hladina zahradního moře se plnila jejich těly, popelem umazaným zářivým peřím v ocelově šedé žumpě.
Vozidla ostatních dál bojovala s plameny, nedotčeně se probíjela sežehlými okraji požářiště. Byla to marná snaha, smutný rituál předcházející pohromu.
I jízlivá čistota ohně se pozvolna vyčerpala a umazala. Docházel kyslík. Plameny byly matnější, šířily se pomaleji a uvolňovaly černou špínu polospáleného dýmu.
Tam, kde se šířil, nemohlo přežít nic, co dýchalo. Zatímco se kouř valil po rozbitých, doutnajících svazích, umíraly i plameny.
Mirasol pozorovala skupinku pruhovaných gazel, které pátrání po vzduchu zahnalo až na holé svahy sesuvu. Jejich černé oči, sotva vyšlé z laboratoře, se koulely v nekonečném živočišném strachu. Srst měly ožehlou, boky se jim dmuly, z tlamy jim kapala pěna. Jedna po druhé se v křečích hroutily a v pádu kopaly do mrtvé marsovské horniny. Byl to odporný pohled, obraz zmařeného skoku.
Její pozornost zaujal nenápadný červený záblesk vlevo pod ní. Mezi balvany se tam krčilo velké červené zvíře. Otočila krauler a zamířila k němu. Když se o mřížkované sklo rozrazil temný příval otráveného dýmu, trhla sebou.
Znovu zvíře zahlédla, když vyklouzlo z úkrytu. Byl to ožehlý, po dechu lapající tvor, který vypadal jako velká červená opice. Vrhla se vpřed a chytila ho do mechanických paží. Když ho pak zvedla, škrábal a kopal kolem sebe, bušil do paží

kraulem doutnající větví. S pocitem odporu a lítosti ho rozmačkala. Korzet z pevně sešitých ibisích per se roztrhl a odhalil zakrvácené lidské tělo.
Pomocí kleští zatahala za hustý chomáč peří na hlavě. Těsně padnoucí maska se roztrhla a ven ochable vyklouzla hlava mrtvého muže. Když ji překulila zpátky, ukázala se tvář potetovaná hvězdami.

Ornitoptéra plula nad spálenou zahradou. V mávání jejích dlouhých červených křídel byla snová plynulost. Zatímco Sorientiová upírala zrak na zářící obrazovku, Mirasol si prohlížela její nalíčenou tvář.
Silné kamery ornitoptéry přenášely na stolovou obrazovku jeden záběr za druhým. Svit obrazovky Královské ozařoval tvář. Na desce stolu se povalovaly její elegantní tretky: pouzdro inhalátoru, poloprázdná, drahokamy zdobená tuba, lorňon, hromádka páskových kazet.
„Bezprecedentní případ," zašeptala dáma. „Nakonec nevyhynulo všechno, ale jen tvorové, kteří mají plíce. Z nižších řádů určitě přežili mnozí: ryby, hmyz, kroužkovci. Když teď déšť spláchl popel ze vzduchu, je vidět, že vegetace se energicky vrací. Ve vašem sektoru to vypadá, jako by prakticky nebyl poškozen."
„Ano," uznala Mirasol. „Původní obyvatelé s pochodněmi se tam nedostali dřív, než se požární bouře sama uhasila."
Sorientiová se opřela o střapci zdobená opěradla svého křesla. „Chtěla bych, abyste o nich nemluvila tak nahlas, dokonce ani mezi námi."
„Stejně by mi nikdo neuvěřil."
„Ostatní si jich vůbec nevšimli," řekla Královská. „Měli plné ruce práce s hašením plamenů." Krátce zaváhala. „Udělala jste dobře, že jste se nejdřív svěřila mně."
Mirasol se zahleděla své nové patronce do očí a potom odvrátila zrak. „Nikdo jiný o tom promluvit nemohl. Řekli by, že jsem si to vycucala z ničeho, nanejvýš z vlastního strachu."
„Neměla byste zapomínat na ostatní členy své frakce," připomněla jí s náznakem sympatie Sorientiová . „Teď, když před sebou mají tak zářivou budoucnost, nijak by jim neprospělo obnovení pověsti, že trpí paranoidními představami."
Pozorně se zahleděla na obrazovku. „Patternisté zvítězili kontumačně. Určitě by to byla zajímavá studie. Kdyby nová zahrada začala být časem fádní, můžeme nechat celý kráter z oběžné dráhy sterilizovat. Některá jiná frakce může začít znovu s čistou tabulí."
„Nedovolte jim stavět příliš blízko okraje," řekla Mirasol.
Velevážená dáma se na ni pozorně zadívala a naklonila hlavu.
„Nemám žádný důkaz," pokračovala Mirasol, „ale jakousi logiku v tom celém nacházím. Ti domorodci museli odněkud přijít. Kolonie, která kráter osadila, při tom obrovském sesuvu určitě byla zničena. Byla to vaše práce? Zabili je vaši lidé?"
Sorientiová se usmála. „Jste velice chytrá, moje milá. Nahoře na Žebříku se neztratíte. A dovedete zachovat tajemství. Místo mojí tajemnice je pro vás jako dělané."
„Byli zničeni z oběžné dráhy," prohlásila Mirasol. „Proč jinak by se před námi skrývali? Pokusili jste se je vyhladit."
„Je to už dávno," prohlásila Královská. „Bylo to v začátcích, kdy všechno bylo nejistější. Pátrali po tajemství mezihvězdných letů, po technologiích, které znají jenom Investoři. Říká se, že nakonec ve svém amortizačním táboře dosáhli úspěchu. Potom už nebylo na vybranou."
„Potom byli v zájmu Investorů zabiti," řekla Mirasol. Pohotově vstala a obešla kabinu. Nová, drahokamy zdobená sukně jí kolem kolenou chřestila. „Aby si s námi mimozemšťané mohli dál pohrávat, ukrývat svá tajemství a prodávat nám cetky."
Královská zkřížila ruce na prsou. Prsteny a náramky při tom zacinkaly. „Náš Humří Král je moudrý," řekla. „Kdyby lidstvo napřelo své úsilí ke hvězdám, co by bylo s terraformací? Proč bychom měli prodat samotnou schopnost tvoření, abychom byli stejní jako Investoři?"
„Ale pomyslete na ně," odpověděla Mirasol. „Představte si, jak ztrácejí své technologie, degenerují na lidskou úroveň. Hrstka divochů, živících se ptačím masem. Představte si strach, v němž po generace žili, zamyslete se nad tím, jak spálili své domovy a sami sebe zabili, když viděli, že přicházíme pošlapat a zničit jejich svět. Necítíte hrůzu?"
„Kvůli lidem?" zeptala se Sorientiová. „Ne!"
„Vážně to nechápete? Dali jste této planetě život jako uměleckou formu, jako nějakou obrovskou hru. Nutíte nás, abychom v ní hráli, a ti lidé kvůli tomu zemřeli! Nechápete, jakou to na všechno vrhá špínu?"
„Naše hra je skutečnost," namítla Královská. Ukázala na obrazovku. „Nemůžete popřít barbarskou krásu zkázy."
„Vy tuto katastrofu obhajujete?"
Královská pokrčila rameny. „Kdyby život fungoval dokonale, jak by se věci mohly vyvíjet? Nejsme snad postlidé? Věci rostou a věci umírají. Jednou nás kosmos zabije všechny. Kosmos nemá smysl a jeho prázdnota je absolutní. Je to ryzí hrůza, aleje to také ryzí svoboda. Mohou ji naplnit jen naše ambice a to, co vytvoříme."
„A to vaše činy ospravedlňuje?"
„Jednáme v zájmu života," řekla Královská. „Naše cíle se staly přírodními zákony tohoto světa. Klopýtáme, protože život klopýtá. Jdeme dál, protože život musí jít dál. Až uvidíte svět z perspektivy, z oběžné dráhy, – až se moc, kterou vládneme, ocitne i ve vašich rukou – pak nás můžete soudit." Usmála se. „Budete soudit sama sebe. Budete Královská."
„Ale co frakce, které držíte v zajetí? Co zprostředkovatelé, kteří naplňují vaši vůli? Kdysi jsme měli vlastní cíle. Neuspěli jsme a vy nás teď izolujete, nutíte nám své ideologie, děláte z nás pověsti. Potřebujeme něco vlastního. Teď nemáme nic."
„To není pravda. Máte, co jsme vám dali my. Máte Žebřík."
Mirasol ta vidina působila palčivou bolest: moc, světlo, náznak spravedlnosti, tato planeta se všemi svými hříchy a

smutky se scvrkla do zářivé arény hluboko dole. „Ano,“ řekla nakonec. „Ano, máme.“

přeložil Petr Kotrle

Sken & OCR by Makakuk